

без коріння і кохання...»
Квітне липа – так оманно...

* * *

Кожного з нас убили на цій війні:
шкіра життя старого лежить на дні,
не впізнаю себе та усе навкруг.
Де я, минула? Згинула. Серця стук,
співи, думки і вірші – усе не те.
Те, що було, те вбито. Нове росте,
наче трава з заліза крізь гострий край...
Де ж ти, навік загублений мирний рай,
інших рядків мереживо, інший світ,
тихе життя довершене, спокій літ?
Мить, що летить, мов пір'ячко, вбив снаряд,
знищено весну й літечко в пеклі страт,
більше старим не буде прийдешній світ:
спогади, тільки спогади, тільки сни,
інші зболілі душі і крил кістяк...
Так, як було, не буде, не вийде так,
так, як було, не буде, ніколи, ні –
кожного з нас убили на цій війні.

* * *

Ми ляжемо поряд в високу траву,
щоб нас не узріли цікаві,
щоб ти відчував мене – теплу, живу,
щоб я відчувала тебе наяву –
ніхто не побачить, бо трави...
В очах золотітиме сонячна ртуть,
цілунок вустами плистиме,
і птаха у небі прокреслить маршрут,
і разом забудем війну, мов мару –
і травами станем густими...
Гарячі і спрагли зів'ються тіла